

РОБЪРТ ШЕКЛИ

ФАНТОМ V

Част 0 от „Грегор и Арнолд“

Превод от английски: Рени Димитрова, 1997

chitanka.info

— Сега четете табелата ни — каза Грегър, който бе притиснал лице към шпионката на вратата на канцеларията.

— Чакай да видя — приближи се Арнолд.

Грегър го бутна.

— Сега ще почука... Не, размисли. Отива си.

Арнолд се върна на бюрото си и започна нов пасианс. Грегър продължи да гледа през шпионката.

Три месеца след като бяха създали фирмата си и наели този офис, те бяха сложили тази шпионка на вратата ей така, от скука. През цялото това време „ААА — Първокласна служба за почистване на планети“ нямаше никаква работа, макар да бе на първо място по азбучен ред в телефонния указател. Почистването на планети бе стар, установен бизнес, напълно монополизиран от две големи компании. За една нова, малка фирма, обслужвана от двама млади мъже с велики идеи и купища неплатени сметки, това бе доста обезкуражаващо.

— Връща се — извика Грегър. — *Бързо!* Направи се на зает и много важен!

Арнолд изсипа картите в чекмеджето и тъкмо успя да закопчае бялата си лабораторна престилка, когато на вратата се почука.

Посетителят им беше нисък, плешив, изморен човечец. Той ги разглеждаше със съмнение.

— Вие ли почиствате планети?

— Точно така, господине — каза Грегър, като отмести купчина документи от бюрото пред себе си и стисна влажната ръка на човека. — Аз съм Ричард Грегър. Това е моят партньор доктор Франк Арнолд.

Арнолд, облечен във впечатляващата бяла лабораторна престилка и очила с черни рогови рамки, кимна разсеяно и продължи да се занимава с редицата древни, извити колби и епруветки.

— Седнете, ако обичате, господин...

— Фернграум.

— Господин Фернграум. Мисля, че ние можем да направим за вас почти всичко, което бихте желали — каза сърдечно Грегър. — Контрол над флората или фауната, почистване на атмосферата, пречистване на водоснабдяването, стерилизиране на почвата, изследвания на стабилността, контрол на вулканичната и земетръсна дейност. Всичко, което е необходимо, за да се направи една планета подходяща за човешкото съществуване.

Фернграум все още гледаше със съмнение.

— Ще бъда откровен с вас. Разполагам с една проблемна планета.

Грегър кимна успокоително.

— Нашата работа е да разрешаваме проблеми.

— Аз съм брокер на недвижими имоти на свободна практика — каза Фернграум. — Знаете как става. Купуваш планета, продаваш планета, всеки трябва да си изкарва хляба по някакъв начин. Обикновено бодвам някой второстепенен свят и оставям на купувачите да си го почистят. Но преди няколко месеца имах късмет да купя една наистина страхотна планета. Измъкнах я под носа на големите играчи.

Фернграум попи с нещастен вид потта от челото си.

— Красиво място е — продължи той, без какъвто и да било ентузиазъм. — Средна температура двадесет и пет градуса. Планински терен, но плодороден. Водопади, дъги, всичко каквото поискаш. И никаква фауна.

— Звучи идеално — каза Грегър. — Микроорганизми?

— Нищо опасно.

— Тогава какво не е наред?

Фернграум изглеждаше притеснен.

— Може би сте чували за нея. Тя е под номер РЖС-5 в правителствения каталог. Но всички я наричат Фантом V.

Грегър вдигна едната си вежда. „Фантом“ бе странно име за планета, но той бе чувал и къде по-странни. Нали все пак планетите трябва да бъдат наречени по някакъв начин. Имаше хиляди слънца с планетни системи в достъпната за космически кораби зона, много от тях населени или годни за заселване. Пък и имаше много хора от цивилизованите светове, които имаха желание да ги колонизират. Религиозни секти, политически малцинства, философски групи или обикновени пионери, желаещи да започнат всичко отначало.

— Май не съм чувал за нея — каза Грегър.

Фернграум се размърда неспокойно на стола си.

— Трябваше да послушам жена си. Ама не — исках да стана голям бизнесмен. Платих десет пъти повече от обикновено за Фантом V и сега съм вързан за нея.

— Но какво не ѝ е наред? — попита Грегър.

— Като че ли е населена с призраци — отвърна отчаяно Фернграум.

Той бе проверил с радар планетата си, а после я бе дал под аренда на един фермерски кооператив от Дижон VI. Авангардът от осем мъже бе кацнал и преди да измине и ден бе започнал да предава отчаяни съобщения за демони, върколаци, вампири, динозаври и всякаква подобна враждебна фауна.

Когато спасителният кораб пристигнал, за да ги вземе, те всички били мъртви. Докладът от аутопсията потвърдил, че дълбоките рани, прорезите и белезите по телата им биха могли да бъдат от всичко, включително демони, върколаци, вампири и динозаври, ако такива съществуват.

Фернграум бил обвинен за недобро почистване. Фермерите се отказали от арендата си. Но той успял да арендова отново планетата на група поклонници на слънцето от Опал II.

Поклонниците на слънцето били внимателни. Те изпратили багажа си, но го придружавали само трима мъже, които да оборудват селището и да подготвят мястото. Мъжете вдигнали лагер, подготвили жилищните помещения и обявили мястото за райско. Изпратили радиосъобщение на основната група да идва веднага, а после, внезапно последвали писъци и пълно радиомълчание.

Един патрулен кораб отишъл на Фантом V, погребал разкъсаните тела на тримата мъже и отлетял след не повече от пет минути.

— И оттогава се започна — каза Фернграум. — Никой не иска да я докосне за нищо на света. Космическите екипажи отказват да кацат там. А аз така и не знам какво всъщност се е случило.

Той въздъхна дълбоко и погледна Грегър.

— Ако искате, работата е във ваши ръце.

Грегър и Арнолд се извиниха и излязоха в преддверието.

Арнолд веднага изръмжа:

— Намерихме си работа!

— Да — отвърна Грегър. — Но каква работа.

— Нали търсим точно най-сложната — припомни му Арнолд. — Ако свършим тая, сме спечелили име. Да не говорим за процента от печалбата, който ще получим.

— Ти май забравяш, че аз съм онзи, който всъщност трябва да кацне на планетата — каза Грегър. — А ти само ще си седиш тук и ще

събираш данните, които ти изпращам, а после ще даваш нарежданията за работа.

— Така се разбрахме, когато станавме съдружници — припомни му Арнолд. — Аз съм изследователският сектор на фирмата, а ти си аварийната служба. Нали помниш?

Грегър помнеше. Още от детинство той опъваше гръб, докато Арнолд си седеше вкъщи и му казваше защо всъщност опъва гръб.

— Тая работа не ми харесва — каза той.

— Не вярваш в духове, нали?

— Не, разбира се, че не.

— Е, а с всичко останало ние можем да се справим. Страхливите никога не печелят.

Грегър повдигна рамене. Двамата се върнаха при Фернграум.

След половин час бяха сключили сделката — ако успееш, щяха да получат доста голям процент от печалбите при бъдещото развитие на планетата. Ако не успееш, щяха да платят глоба.

Грегър изпрати Фернграум до вратата.

— Между другото, как стигнахте до нас, господине? — попита го той.

— Никой друг не пожела да се заеме с работата — отговори Фернграум, който изглеждаше доста доволен от себе си. — Пожелавам ви късмет.

Три дни по-късно Грегър беше на борда на един разнебитен космически товарен кораб на път към Фантом V. Прекарваше времето си в изучаване на докладите за двата опита за колонизиране и четеше купища изследвания върху свръхестествените феномени.

Те не му помогнаха никак. На Фантом V не бе намерена и следа от животински видове. И нямаше доказателства за съществуването на свръхестествени същества някъде из галактиката.

Грегър премисли всичко отново и провери оръжията си, докато товарният кораб се спускаше към областта на Фантом V. Носеше цял арсенал, достатъчен да предизвика малка война и да я спечели.

Ако би могъл да намери изобщо нещо, по което да стреля...

Капитанът на товарния кораб го докара на няколко хиляди метра от усмихнатата зелена повърхност на планетата, но не и по-наблизо.

Грегър спусна с парашут оборудването си към мястото на последните два лагера, ръкува се с капитана и сам скочи с парашут.

Кацна без проблеми и се огледа. Товарният кораб се бе отдалечил в космоса, като да го гонеха всички фурии на света.

Беше сам на Фантом V.

След като провери оборудването си и установи, че то е здраво, той се обади по радиото на Арнолд и го уведоми, че е кацнал. После, с изваден и готов за стрелба бластер, той огледа лагера на поклонниците на слънцето.

Те го бяха построили в подножието на една планина, до малко, кристално чисто езеро. Сглобваемите къщи бяха в идеално състояние.

Никаква буря не беше ги разрушила, понеже Фантом V бе благословена с прекрасен и спокоен климат. Но те изглеждаха невероятно самотни.

Грегър внимателно провери една от тях. В гардеробите дрехите бяха подредени добре, на стената имаше картина и дори перде пред един от прозорците. В ъгъла на стаята бе отворен кашон с играчки, в очакване пристигането на групата деца.

По пода бяха разхвърляни един воден пистолет, пумпал и торбичка с кубчета.

Вечерта настъпваше, така че Грегър довлече оборудването си в къщичката и започна да се приготвя. Той включи алармена система и я регулира така, че да реагира на движението и на хлебарка. Постави радарна аларма, която да оглежда близката околност. Разопакова арсенала си и постави пушките така, че да ги достигне лесно, но не свали бластера от кобура на колана си. После, доволен от свършеното, се навечеря бавно и спокойно.

Навън вечерта премина в нощ. Тъмнината обхвана топлата и красива околност. Повърхността на езерото се полюшваше от лекия вятрец и тревата шумолеше като коприна.

Всичко беше напълно спокойно.

Пътешествениците трябва да са били истерични, помисли си той. Вероятно са се паникьосали и са се убили един друг.

След като провери алармената си система за последен път, Грегър хвърли дрехите си върху един стол, угаси светлините и се тръшна в леглото. Стаята бе осветена от звездите, които грееха по-

силно от Луната на Земята. Бластерът му се намираше под възглавницата. На този свят му нямаше нищичко.

Тъкмо бе започнал да задрямва, когато усети, че не е сам в стаята.

Това беше невъзможно. Алармената система не беше се включила. Радарът продължаваше да си бръмчи мирно.

И все пак всичките нерви в тялото му се напрегнаха от тревогата. Той измъкна бластера и се огледа.

В ъгъла на стаята стоеше човек.

Нямаше време да мисли как е влязъл. Грегър насочи бластера.

— Хайде, горе ръцете — каза той с тих и решителен глас.

Фигурата не се помръдна.

Пръстът на Грегър се стегна около спусъка, но после внезапно се отпусна. Той позна човека. Бяха собствените му дрехи, хвърлени върху стола, оживели благодарение на звездната светлина и собственото му въображение.

Той се ухили и свали бластера. Купчината дрехи започна да се размърдва леко. Грегър усети лек полъх откъм прозореца и продължи да се усмихва.

Тогава купчината дрехи се изправи, изпъна се и започна да се движи сигурно към него.

Замръзнал в леглото си, той наблюдаваше как дрехите без пълнеж, събрани в човекоподобна форма, напредваха към него.

Когато чучелото стигна до средата на стаята и празните му ръкави се насочиха към него, той започна да стреля.

И продължи да стреля, защото парцалите и остатъците от дрехи литнаха към него, като изпълнени със самостоятелен живот. Пламтящи парчета плат се насочваха към лицето му, а един колан опита да се обвие около краката му. Наложил се да изгори всичко, за да спре атаката.

Когато боят свърши, Грегър включи всички светлини, които откри. Направи си една кана кафе и наля вътре почти цяла бутилка бренди. Все пак успя да се въздържи да не натроши на парчета безполезната алармена система. И се обади на партньора си.

— Това е много интересно — каза Арнолд, след като Грегър му разказа новините. — Оживяване! Наистина много интересно.

— И аз реших, че ще ти бъде интересно — отвърна тъжно Грегър. След няколко глътки бренди бе започнал да се чувства изоставен и обиден.

— Нещо друго случило ли се е?

— Още не.

— Добре, пази се. Аз имам една теория. Трябва да направя малко изследвания. Между другото, някакъв откаченяк е обявил залагания пет към едно против теб.

— Наистина ли?

— Да, и аз заложих.

— За мен или против мен? — попита изплашен Грегър.

— За теб, разбира се — отвърна възмутено Арнолд. — Нали сме партньори!

Те изключиха връзката и Грегър си свари още една кана кафе. Нямаше намерение да заспива повече тази нощ. Успокоително беше да знае, че Арнолд е заложил за него. Но пък Арнолд беше забележително слаб комарджия.

През деня Грегър успя да поспи добре няколко часа. Събуди се в ранния следобед, намери някакви дрехи и започна да проучва лагера на поклонниците на слънцето.

Привечер откри нещо. На стената на къщичката набързо бе надраскана думата „Тгасклит“. „Тгасклит“. Не му говореше нищо, но той веднага я съобщи на Арнолд.

След това претърси внимателно къщичката, включи още лампи, изпита алармената система и презареди бластера си.

Всичко изглеждаше наред. Той със съжаление гледаше как слънцето залязва, надявайки се да бъде жив и да го види отново да изгрява. После се настани в един удобен стол, за да помисли върху ситуацията.

Тук нямаше животински свят. Нито пък някакви движещи се растения, разумни скали или гигантски мозък, който да се крие под повърхността на планетата. Фантом V нямаше даже луна, за да се скрие някой на нея.

А той просто не можеше да повярва, че има призраци и демони. Знаеше, че при внимателно изучаване, свръхестествените явления

обикновено можеха да бъдат обяснени с някои съвсем прости природни феномени. А онези, които нямаха обяснение, просто изчезваха. Призраците никак не можеха да понесат някой невярващ в тях да ги изучава. Фантомът на замъка например бе излязъл в дългосрочен отпуск, когато там се появи един учен с камери и магнетофони.

Оставаше още една възможност. Да предположим, че някой иска тази планета, но не желае да плати цената, определена от Фернграум? Не може ли този някой да се скрие тук, да плаши заселниците и даже да ги убива, ако е необходимо, за да свали цената?

Това изглеждаше логично. Човек можеше да обясни и поведението на дрехите си по този начин. Правилно използвано, статичното електричество би могло да...

Пред него стоеше нещо. Алармената система, както и преди, не беше се включила.

Грегър бавно повдигна глава. Нещото пред него беше високо почти три метра и с приблизително човешки форми, макар че имаше крокодилска глава. Беше с яркочервен цвят и с пурпурни ивици по дължината на тялото си. С единия си извит нокът държеше голяма кафява чаша.

— Здравсти — каза то.

— Здравсти — преглътна Грегър. Бластерът му беше на масата, само на шестдесетина сантиметра от ръката му. Той се чудеше дали нещото ще го нападне, ако посегне да го вземе.

— Как се казваш? — попита Грегър със спокойствието на дълбоко изплашен човек.

— Аз съм Пурпурният Заграбвач — каза нещото. — Аз грабя разни неща.

— Колко интересно. — Ръката на Грегър започна да се протяга към бластера.

— Аз грабя неща, които се казват Ричард Грегър — каза му Заграбвачът с ясен и любезен глас. — И обикновено ги ям с шоколадов сос. — То вдигна чашата и Грегър видя, че тя е надписана. „Шоколад Смиг — идеалният сос за Грегъри, Арнолди и Флинове“.

Пръстите на Грегър докоснаха бластера.

— Да нямаш намерение да ме изядеш? — попита той.

— О, да — отвърна Заграбвачът.

Грегър вече бе хванал оръжието. Той свали предпазителя и стреля. Яркият взрив се удари в гърдите на Заграбвача и се пръсна към пода, стените и веждите на Грегър.

— Това не може да ме нарани — обясни Заграбвачът. — Аз съм много висок.

Бластерът падна от ръката на Грегър. Заграбвачът се наведе.

— Сега няма да те изям — каза той.

— Така ли? — успя да пророни Грегър.

— Няма. Мога да те изям едва утре, на първи май. Такива са правилата. Дойдох само да те помоля за една услуга.

— Каква?

Заграбвачът се усмихна любезно.

— Ще бъдеш ли така добър да изядеш няколко ябълки? Така вкусът на плътта ти става чудесен.

И като каза това раираното чудовище изчезна.

Грегър включи с треперещи ръце радиото и разказа на Арнолд всичко, което се беше случило.

— Хммм — отвърна Арнолд. — Пурпурният Заграбвач, а? Мисля, че това решава нещата. Всичко съвпада.

— Какво съвпада? Какво е то?

— Първо направи каквото ти кажа. Искам да съм сигурен.

Като се подчини на инструкциите на Арнолд, Грегър разопакова химическото си оборудване и зареди няколко епруветки и реторти с химикали. Той ги разбърка, смеси, прибави, филтрира, както му бе казано и накрая постави сместа върху печката, за да я загрее.

— А сега ми кажи какво става — каза Грегър, когато се върна до радиото.

— Веднага. Потърсих думата „Тгасклит“. Тя е опалианска. Означава „призрак с много зъби“. Поклонниците на слънцето са били от Опал. Това какво ти подсказва?

— Че са били убити от техен си призрак — отвърна ядосано Грегър. — Трябва да се е измъкнал от техния кораб. Може да е бил прокълнат и...

— Успокой се — каза Арнолд. — В тази работа няма никакви призраци. Завря ли сместа?

— Не.

— Кажи ми, когато заври. А сега нека поговорим за оживелите ти дрехи. Не ти ли напомнят за нещо?

Грегър се замисли.

— Ами, когато бях малък... Не, това е смешно — каза той.

— Продължавай — настоя Арнолд.

— Когато бях малък, никога не си подреждах дрехите на стола. Защото в тъмното винаги ми изглеждаха на човек, дракон или де да знам какво. Предполагам, че на всеки му се е случвало. Но това не обяснява...

— Разбира се, че обяснява! Сега не си ли спомни вече за Пурпурния Заграбвач?

— Не. Откъде да си го спомня?

— Защото ти го измисли! Не помниш ли? Трябва да бяхме на осем или девет години. Ти, аз и Джими Флин. Измисляхме най-ужасните чудовища. Това беше нашето си чудовище и единственото му желание беше да изяде теб, мен или Джими. При това поляти с шоколадов сос. Но можеше да го направи само на първо число на всеки месец, когато пристигаха писмата с оценките от училище. За да се отървем от него трябваше да използваме магическа дума.

Чак сега Грегър се сети и се зачуди как изобщо бе могъл да забрави това. Колко ли нощи бе стоял буден и очаквал с ужас появата на Заграбвача? Това очакване правеше другото, онова на писмото с оценките, да изглежда толкова незначително...

— Завря ли сместа?

— Да — каза Грегър, като погледна благоговейно към печката.

— Какъв цвят има?

— Някакво зеленикавосиньо. Не по-синя е отколкото...

— Добре. Можеш да я излееш. Искам да направя още няколко опита, но мисля, че я облизахме.

— *Какво* сме облизали? Няма ли да ми обясниш за какво говориш?

— Ми то е ясно. На планетата няма животни. Няма и призраци или поне няма дотолкова материални такива, че да могат да избият група въоръжени мъже. Значи отговорът на проблемите е „халюцинации“. Така че аз потърсих нещо, което би могло да ги предизвика. И открих доста неща. Освен всички наркотици, познати на Земята, има около дузина халюциногенни газове, описани в „*Каталог*

на извънземните редки елементи“. Има депресанти, стимуланти, такива, които те карат да се чувстваш гениален или нищожество, или орел. А специално този, който се намира на тази планета отговаря на „Лонгстийд 42“ в каталога. Това е тежък, безцветен газ, без мирис и физически безвреден. Той е стимулант на въображението.

— Искаш да кажеш, че аз просто съм халюцинирал? Да знаеш, че...

— Не е толкова просто — прекъсна го Арнолд. — „Лонгстийд 42“ действа директно върху подсъзнанието. Той освобождава най-силните подсъзнателни страхове, детските ужасии, които отдавна си потиснал. Той ги оживява. И ти виждаш точно това.

— Тогава значи тук всъщност няма нищо, така ли? — попита Грегър.

— Нищо, съществуващо физически. Но халюцинациите са достатъчно реални за онзи, който ги изпитва.

Грегър се пресегна за нова бутилка бренди. Казаното от Арнолд трябваше да се полее.

— Няма да е трудно да се почисти Фантом V — продължи уверено Арнолд. — Можем да унищожим „Лонгстийд 42“ без трудности. А после, ние ще бъдем богати, партньоре!

Грегър предложи тост, после се сети за нещо, което го тревожеше.

— Ако са само халюцинации, тогава какво се е случило със заселниците?

Арнолд помълча известно време.

— Ами „Лонгстийд 42“ има склонност да стимулира инстинкта на смъртта... Заселниците може да са подлудяли. Да са се избили един друг.

— И никой да не е останал жив?

— Разбира се. Защо не? Последните живи са се самоубили или са починали от раните си. Не се тревожи. Аз веднага наемам един кораб и пристигам, за да направя всички изследвания. Успокой се. Ще те взема след ден-два.

Грегър изключи радиото. Тази нощ си позволи да изпие остатъка от бутилката с бренди. Заслужаваше си. Тайната на Фантом V бе разкрита и те щяха да бъдат богати. Скоро *той* щеше да може да наеме

човек, който да каца на планетите вместо него, докато самият *той* си седи у дома и го инструктира по радиото.

Събуди се късно на другия ден с главоболие. Корабът на Арнолд не беше пристигнал още, така че той опакова оборудването си и зачака. Привечер още нямаше никакъв кораб. Той седна пред вратата на къщичката и загледа пищния залез, после се прибра и си приготви вечеря.

Проблемът за заселниците още го тормозеше, но беше решил да не се притеснява. Без съмнение всичко си имаше някакво напълно логично обяснение.

След вечеря той се изпъна в леглото. Едва бе затворил очи, когато чу някой да се изкашля извинително.

— Здравсти — каза Пурпурният Заграбвач.

Личната му халюцинация се бе върнала при него.

— Здравсти, стари приятелю — отвърна весело Грегър, без капчица страх.

— Яде ли ябълки?

— Много съжалявам. Забравих.

— Е, няма нищо. — Заграбвачът се опита да прикрие разочарованието си. — Аз донесох шоколадовия сос. — Той вдигна чашата.

Грегър се усмихна.

— Вече можеш да си отиваш — каза той. — Аз знам, че ти си само плод на въображението ми. Не можеш да ми причиниш зло.

— Ама аз няма да ти причинявам зло — каза Заграбвачът. — Аз само ще те изям.

Той пристъпи към Грегър. Грегър остана на мястото си усмихнат, макар че му се искаше Заграбвачът да не изглежда чак толкова солиден и реален. Заграбвачът се наведе и ухапа експериментално ръката му.

Той подскочи и погледна кожата си. По нея имаше следи от зъби. От дупките течеше кръв, истинска кръв, *неговата* кръв.

Колонистите на планетата бяха хапани, драскани, мушкани, разкъсани.

В този момент Грегър си спомни едно представление с хипноза, което бе гледал някога. Хипнотизаторът бе казал на човека, че го

изгаря с цигара по ръката. После бе докоснал мястото с молив.

Само след секунди, върху ръката на човека се бе появило ужасно червено петно от изгорено, защото той бе *повярвал*, че е изгорен. Ако подсъзнанието ти мисли, че си мъртъв, то ти си мъртъв. Ако то ти заповяда белези от зъби, те се появяват.

Той не вярваше в Заграбвача.

Но подсъзнанието му вярваше.

Грегър се опита да хукне към вратата. Заграбвачът го хвана. Той го стисна с ноктестите си ръце и се наведе към шията му. Магическата дума! Коя беше?

— *Алфойсто?* — изпищя Грегър.

— Грешка — каза Заграбвачът. — Моля ти се не се извивай.

— *Регнастикьо?*

— Тц. Стига си се въртял. Така всичко ще свърши преди да...

— *Вуршпелхапило!*

Заграбвачът изпищя мъчително и го пусна. После се издигна във въздуха и изчезна.

Грегър падна в стола. За малко! Едвам се отърва. Щеше да е глупаво да умре заради собственото си подсъзнание, смачкан от въображението си, убит от собственото си убеждение. Късмет имаше, че си спомни думата. Сега ако Арнолд побързаше малко...

Той чу лек, весел смях.

Идеше откъм тъмния, полуотворен гардероб и му напомни нещо почти забравено. Отново беше на девет години и Сенчестият — неговият Сенчест — странно, слабовато същество, което се криеше зад вратите, спеше под леглата и нападаше само по тъмно, отново се бе появил.

— Загаси светлините — каза Сенчестият.

— По никакъв начин — твърдо отвърна Грегър и измъкна бластера си. Докато лампите светеха, той беше в безопасност.

— По-добре ги загаси.

— Не!

— Добре тогава. Игън, Мигън, Дигън!

Три дребни същества се изгъркаляха в стаята. Те хукнаха към най-близката електрическа крушка, лепнаха се за нея и започнаха да преглъщат лакомо.

В стаята притъмня.

Грегър стреля по тях щом се приближиха към лампата. Чу се звън на стъкла, но съществата се метнаха встрани.

И тогава Грегър разбра какво е направил. Съществата всъщност не можеха да изядат светлината. Защото неодушевените предмети нямат въображение. Той си бе *въобразил*, че в стаята притъмнява и...

Бе счупил с изстрелите си крушките! Собственото му разрушително подсъзнание го бе измамilo.

Сега Сенчестият излезе от прикритието. Като се промъкваше от сянка на сянка, той се приближи към Грегър.

Бластерът не му действаше. Грегър усилено се мъчеше да си спомни магическата дума и с ужас се сети, че нямаше такава, която да спре Сенчестия.

Той отстъпи пред напредващия Сенчест, докато се блъсна в някакъв кашон. Сенчестият се надвеси над него и Грегър се метна на пода и затвори очи.

Ръцете му попаднаха върху нещо хладно. Беше се блъснал в кашона с играчки за децата на заселниците. И държеше в ръката си воден пистолет.

Грегър го стисна здраво. Сенчестият се дръпна назад, вперил с ужас очи във водния пистолет.

Грегър бързо притича до мивката и напълни пистолета. Той насочи смъртоносната струя вода към съществото.

Сенчестият изрева в агония и изчезна.

Грегър се усмихна и пъкна празния пистолет под колана си.

Водният пистолет беше оръжието, което трябваше да бъде използвано против въображаемото чудовище.

Наближаваше утрото, когато корабът кацна и Арнолд излезе от него. Без да губи време, той направи изследването си. Към обяд бе приключил и елементът бе окончателно разпознат като „Лонгстийд 42“. Дватама с Грегър натовариха веднага багажа си и отлетяха.

Когато вече бяха в космоса, Грегър разказа на партньора си всичко, което се бе случило.

— Добре си се справил — каза Арнолд тихо, но с чувство на благодарност.

Грегър се усмихна скромно като герой. Така се чувстваше сега, когато вече беше в безопасност извън Фантом V.

— Можеше да бъде и по-лошо — каза той.

— Как?

— Представи си, че там беше и Джими Флин. Като дете той измисляше най-ужасните чудовища. Помниш ли Мърморкото?

— Спомням си само какви кошмари сънувах заради него — отвърна Арнолд.

Те бяха на път за дома. Арнолд си записа някои бележки за статия, озаглавена „Инстинктът на смъртта на Фантом V: изследване на подсъзнателната стимулация, истерия и масова халюцинация при създаването на физически белези“. После той отиде в контролната кабина, за да включи автопилота.

Грегър се намести на койката, решен да се наслади на първия си истински сън след кацането на Фантом V. Само беше задрямал, когато Арнолд нахлу при него с лице, изкривено от ужас.

— Мисля, че в контролната кабина има нещо — каза той.

Грегър седна.

— Не може да бъде. Ние не сме на...

Откъм контролната кабина се чу тихо ръмжене.

— О, Господи! — въздъхна Арнолд. Няколко секунди той мисли усилено. — Знаем. Когато кацнах бях оставил въздуховодите отворени. Ние продължаваме да дишаме въздуха на Фантом V!

А там, застанало в рамката на отворената врата, се появи огромно сиво същество с червени петна по кожата си. То имаше множество ръце, крака, пипала, нокти и зъби, плюс две малки крила на гърба. То вървеше бавно към тях, като мърмореше и попъшкваше.

И двамата познаха Мърморкото.

Грегър се метна напред и затръшна вратата в лицето му.

— Би трябвало да сме в безопасност тук — пророни той. — Тази врата е въздухонепроницаема. Но как ще пилотираме кораба?

— Няма да пилотираме — каза Арнолд. — Ще трябва да се доверим на автопилота. Освен ако не открием някакъв начин да изхвърлим това нещо оттук.

Те забелязаха лек дим, който бе започнал да прониква през плътно прилепналите страни на вратата.

— Какво е това? — попита Арнолд, с остра нотка на паника в гласа си.

Грегър се смръщи.

— Не си ли спомняш? Мърморкото може да влиза навсякъде. Няма начин да го избегнем.

— Не си спомням нищо за него — отвърна Арнолд. — Той яде ли хора?

— Не. Доколкото си спомням само ги разкъсва на части.

Димът бе започнал да придобива огромната сива форма на Мърморкото. Те се оттеглиха в следващото помещение и заключиха вратата. След секунди лекият дим проникна през нея.

— Но това е смешно — каза Арнолд, прехапал устни. — Да се плашим от някакво въображаемо чудовище... Чакай! Нали си запазил водния пистолет?

— Да, но...

— Дай ми го!

Арнолд изтича до резервоара с вода и напълни пистолета. Мърморкото отново бе добил формата си и се насочваше към тях с мъчително пшкане. Арнолд го обля със струя вода.

Мърморкото продължи да напредва.

— Сега си спомням всичко — заговори Грегър. — Мърморкото не може да бъде спряно с воден пистолет.

Те отстъпиха в следващото помещение. Зад него оставаше само спалното помещение и след това вакуума на космоса.

— Не можеш ли да направиш нещо с въздуха? — попита Грегър.

Арнолд поклати глава.

— Сега се разрежда, но трябва да минат двадесет часа, докато изчезне ефекта на „Лонгстийд“.

— Нямаш ли някаква противоотрова?

— Не.

Мърморкото отново се материализираше и това не беше нито тихо, нито приятно.

— Как можем да го убием? — попита Арнолд. — Трябва да има начин. Магическа дума? Дали няма да му подейства дървен меч?

Грегър поклати глава.

— Сега си спомням Мърморкото — проговори той нещастно.

— Какво го убива?

— Не може да бъде унищожен с воден пистолет, с тапешник, с капси, с лепенки, с бомбички от конфети или друго детско оръжие. Мърморкото е напълно неубиваем.

— Този Флин и проклетото му въображение! Защо ли ни трябваше да говорим за него? Как сега да се отървем от това?

— Казах ти. Не може. То трябва само да си тръгне.

Сега Мърморкото се бе изправил в цял ръст. Грегър и Арнолд хукнаха към малкото спално помещение и затръшнаха последната налична врата.

— *Мисли*, Грегър — замоли се Арнолд. — Никое дете не измисля чудовище, без да има някаква защита против него. *Мисли!*

— Мърморкото не може да бъде убит — каза Грегър.

Чудовището на червени петна отново се материализираше. Грегър си спомни всичките среднощни кошмари, които знаеше. *Трябва* да е правел нещо като дете, за да неутрализира силата на неизвестното.

И тогава, почти в последния момент, той си спомни.

Корабът се насочваше към Земята на автопилот. Мърморкото го владееше изцяло. Той ходеше по празните коридори, преминаваше през затворените стоманени врати, ходеше из кабините и товарните помещения и стенеше, пъшкеше и ругаеше, защото не можеше да намери никаква жертва.

Корабът достигна слънчевата система и пое автоматична орбита около Луната. Грегър надникна внимателно, готов ако е необходимо да се дръпне назад веднага. Не се чуваше странно шумолене, никакви стонове или пъшкания, никаква огладняла мъгла, промъкваща се под вратите или през стените.

— Свободно — извика той на Арнолд. — Мърморкото си отиде.

Скрили се в безопасност под последната си защита против нощните ужаси — с одеяла върху главите — те се измъкнаха от креватите си.

— Казах ти, че водният пистолет няма да помогне — каза Грегър.

Арнолд му отвърна с подобие на усмивка и пъхна пистолета в джоба си.

— Ще го задържа. Ако някога се ожения и имам дете, това ще му бъде първият подарък.

— Не и за някое от моите — каза Грегър. Той потупа с обич леглото. — Нищо не може да замени одеялото, метнато върху главата, като защита.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.